

Kuršėnų politechnikos mokykla

JAMŽINTAS MEDIS

Esu dėkingas likimui, kad daug metų dirbdamas profesijos mokytoju Kuršėnų politechnikos mokykloje, staliaus profesijos mokiau dešimtis mokinių, kurie sėkmingai baigė mokslus ir sėkmingai pradėjo profesinę karjerą, įsiliejo į darbo rinką. Su kai kuriais bendrauju ir dabar praėjus daug metų po mokyklos baigimo.

Štai ir šiandien prisėdau prie kompiuterio ir sąmoningai surinkau svetainės <http://iamzintasmedis.lt> adresą. Ne pavadinimas mane sudomino, o buvusio mokinio Audriaus Petravičiaus darbai. Smalsu ką naujo pamatysiu....

Dažnai užduodu sau klausimą: „Nuo ko priklauso absolventų sėkmė darbo rinkoje?“ Mokslo diplomo? Kvalifikacijos ir profesinės patirties? Pažinčių? O gal reikia atsidurti tinkamoje vietoje tinkamu laiku?

Visa tai turi neabejotinos įtakos sėkmingai integracijai į darbo rinką. Tačiau didžiausia sėkmė esame mes patys, tik pats individas yra atsakingas už savo ateitį ir pasiekimus. Kodėl vieni žmonės pasiekia daugiau nei kiti? Kodėl per tą patį laiką vieni sukuria ateitį, o kiti ne?

Manau, tikėjimas savimi – tai pagrindinė sėkmės priežastis.

Svarsčiau, ką gi papasakoti apie savo buvusių mokinius, kokias jų sėkmės istorijas paminėti? Daug buvusių vakarykščių absolventų puikiai dirbuoja privačiame versle, kiti baigė aukštuosius mokslus arba sukūrė savo verslą. Daugelis pasiekė gražių rezultatų, kadangi surado savo vietą ir rado kitą kryptį.

Konfucijus yra pasakęs: „Susirask mėgstamą darbą ir tau visą gyvenimą nereikės dirbti! Manau radau tokį mokinį. Tai mano mokinys Audrius Petravičius, 2004 metais baigęs Kuršėnų politechnikos mokyklą. Pirmiausia jis bandė laimę dirbdamas įmonėje, gaminančioje baldus, tačiau ištvėrė tik pusę metų. Labai greitai suprato, kad dirbdamas kitam, sau neužsidirbsi, o tebūsi darbo jėga, kuri dirba nuo algos iki algos. Toliau buvo pasirinkimas – emigruoti ar bandyti kažką daryti pačiam. Nusprendė pradėti verslą.

Su Audriumi kalbėjome apie pačią pradžią - kas jį atvedė į profesinę mokyklą, kodėl nebaigė gimnazijos ir aukštojo mokslo? Beje mokslas bendrojo lavinimo mokykloje sekėsi pakankamai gerai.. Tėvai turėjo savo verslą – kepyklėlę ir, aišku, būtų Audriui atsiradusi ten darbo vieta. Kaip jis pats sako, gal prabudo genai, nes senelis buvo geras savamokslis stalius, statė ir įrenginėjo namus, gamino baldus. Medžio darbai traukė nuo mažų dienų, todėl ir pasirenkant profesiją daug klausimų ir svarstymų nebuvo. Tam pritarė ir Audriaus tėveliai, nenustebo ir draugai bei mokytojai

Atvyko į Kuršėnų politechnikos mokyklą, sėkmingai ją baigė 2004 metais, įgijo staliaus profesiją. Audrius buvo geras mokinys, turėjo aiškų tikslą ir jo siekė.

Kaip minėjo, baigęs mokyklą, pabandęs dirbti pas darbdavį, bet supratęs, kokios perspektyvos laukia ateityje, ėmė galvoti apie savo verslą. Tėvai tam pritarė, kadangi ir kepyklėlę, kaip neatlaikiusią konkurencijos, teko uždaryti. Pradžioje nusprendė gaminti duris, kadangi statybos, remonto darbai vyko ir vyks, darbo jo manymu, turėjo užtekti. Pradžią buvo sunki, dirbo rankiniais elektriniais įrankiais, būtinėmis obliavimo

staklėmis ir aišku trūko įgūdžių. Pirmos durys buvo gaminamos namuose, mažoje patalpoje, užsakytos giminaičių. Padėjo dirbti ir tėvas. Tokia buvo pradžia.

Vėliau iš uždirbtų pinigų nusipirko geras stakles, erdvas patalpas. Kuršėnų mieste patalpas buvo brangios, todėl nusipirko dirbtuves už 12 km nuo miesto. Dirbti kartu pasikvietė buvusį kurso draugą Andrių Lukošį. Praplėtė gaminamos produkcijos asortimentą. Be durų šiuo metu gamina virtuvės komplektus, laiptines, lentynas. Gaminius nuvežę į vietą sumontuoja, tai labai patogu užsakovams. Užsakymų šiuo metu turi pusmečiui į priekį.

Klausiu iš kur ta sėkmė, kai daug įmonių be darbo, kai daugumą slegia sunkmečio našta? Audrius įsitikinęs, kad tas, kas kažką bando daryti, būtinai anksčiau ar vėliau sulaukia sėkmės. Žmogui reikia nusistatyti prioritetus, kas svarbu: pinigai, garbė ar geras vardas? Meistrui svarbu geras vardas, o pinigai ateis paskui. „Reklamai pinigų neleidžiam“, sako Audrius, „geriausia reklama“ užsakovo rekomendacija kitam žmogui. Taip ir sklinda atsiliepimai apie darbą iš lūpų į lūpas. Jeigu padarysi blogai iš karto pasklis kalbos ir darbų pritrūks, todėl kokybė aukščiau visko. Toliau - lanksti sistema, galimybės prisitaikyti prie bet kokio užsakovo, daryti gaminius pagal individualius projektus tiek mažais, tiek dideliais kiekiais. Andrius vyksta į vietą aptarti užsakymo, kiekvieną smulkmeną derina su užsakovu. Užsakymų gausumas kalba apie meistrus ir jų darbo kokybę.

Jaunas žmogus susiduria su problema - ką toliau daryti? Mokyklos durys užvertos, priekyje kelias kuriuo reikia eiti į savo sėkmę, laimę. Audrius pavyzdys įrodo, kad ir mažame miestelyje yra ką veikti - užsidirbti duona sau, šeimai ir sukurti darbo vietas kitiems. Audrius sako, kad, tvirtai atsistojęs ant kojų, pagalvos apie tolesnius mokslus, juk mokytis niekada nevēlu.

Baigdamas pokalbį Audrius palinkėjo bendraamžiams, kurie šiuo metu sėdi be darbo ir laukia šviesesnių laikų: „Pamirškite valstybės tarnybą, pamirškite samdomą darbą, o eikite ir kurkite verslą.“

Man, kaip mokytojui, džiugu, kad Audrius surado savo kelią ir drąsiai žengia nebijodamas naujų iššūkių. Sėkmės jam!

Parengė Vaclovas Tamošaitis, vyresnysis stalių profesijos mokytojas

A.Petravičiaus darbai (<http://iamzintasmedis.lt>)

